

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 8, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 5 quartos. — Sort a llum los dies de tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 reis trimestre; Estranger, 12. —

MALGRAT EN LO PROGRÉS

Malgrat, un temps la població més carceràlica de la costa catalana, avuy pot ben dirse que es una de las més lliberals.

Probas no tenim: algun dia las societats ab que conta aquella industriosa població eran tan sols monopolisadas per la gent de sotana; avuy ja totes ellas están por l'adelanto modern y tiran a recó las cosas rancias y secas; més ben dit: tot alló que put a sargistia.

Lo negre, com es tan lleig, sempre repugna á la vista, majorment aquesta classe de color que se sembla tant als escarbats y á las cucas-pañeras, y com desde petits portem aborrició á cizas bestioletas, per lo aquerrosas, no es estrany que més grans conservem las mateixas abicions á las altres de major calibre, que n' diem bestiasas.

Com ja havém dit, Malgrat está en lo camí del progrés y dintre breu temps veurém introduhidas en ella milloras notables pel camí del avens, com es la instalació d' una escola laica en primer lloch, qual idea ha sigut acceptada ab verdadera simpatia y entusiasm per la inmensa majoria d' aquella liberal població.

Tambe s' ha constituhit de poch un cassino lliure-pensador que porta per nom Lo Progrés y conta ja ab un sens fi d' associats amants de la civilitació y de la moral, desitjosos d' ilustració y d' arencar de las orpas de la clericalia tot lo que fins avuy havia sigut objecte de son capritxo y de sas conveniencias.

Tot aixó unit a la constitució d' algun grup de la illa anticlerical de lliure-pensadors, ha fet que la més santa rabietta penjí als ensotanats de dita vila, y que mossen Baleri, capità Menaya de la gent negra, enjuguí á sos feligresos escopetada, s' misticas desde l' peu del altar per l' estil de la que copiem á continuació, disparada la tres ó quatre setmanas després de la missa primera del diumenye:

«No 'us deixeu ensarronar per aquets infelissos abastassas que ab sas impúdicas babayas tal com ho dihém va sortir d' aquella reverendissima boca volen embrutir á la gent honrada; que son més dignes d' estar en una cort de tocinos que entre la gent de be. Despreciúfos, estimals germans meus, despreciúfos; miréu la seva faja y conixeréu qui son y á qui se semblan tots ells. ¿A qui diríeu y qui son? Uns alarbs, més bestias que las bestias mateixas.»

Molta fou la bullanga y encara més lo riure que del piadós auditori aixecá aquell raig de tremenda y fenomenal eloqüencia de mossen Baleri, que suava á raig de cantí y estava més

roig que un bitxo posehit de tan espantadota y angelica inspiració.

¡Pobre mossen Baleri! Tan té que risquis com que rasquis, perque á pesar de tas cridorias la vila de Malgrat seguirá més ferma cada dia pel camí del progrés en que ab tant de gust com bona intenció s' ha ficat, pera torment y deliri dels que fan son benestar en la ignorancia y al fanatisme de sos semblants.

Lo Nunci

LO DE SEMPRE

Fa ja anys, molts anys, vivia en una de las més bonicas vilas de la costa catalana un jove de una posició acomodada, que festejava á una noya com un sol, filla única de una senyora viuda.

¡Qué n' fevan de projectes los nostres dos joves pera lo dia en que s' casessin, dia que abldós esperavan ab ansia!

Mes per desgracia rebé ell una carta de la Habana, cap abont tingué que sortir á correu cuyta, deixant á sa promesa en una situació difícil de explicar, mex prometentli retornar desseguida pera cumplirlí la promesa de casament.

Pot calcularse la desesperació de la jove, sobre tot quedant com quedava.

En los primers mesos cada correu de Ultramar portava á la pobre jove consoladoras cartas del seu promés, que contribuía en part á consolatala de la seva ausencia.

Al poch temps tingué un fill, y lluny de abandonar lo ó de amagarlo, semblava que n' estés tan orgullosa com si n' hagués estat la mare legal.

Cap de las sevas amigas, cosa rara en semblants casos, donat lo ridicul convencionalisme de nostra societat, li retirá la seva amistat. Prova evident de que seguían tenintla per honrada.

Lo seu promés semblá tenir una alegrías del naixement de aquell fill, y comensá á enviar á la noya uns pensió per aquest fruyt de llurs amors, venint aixís á reconeixel implicitament com á seu.

Las promesas de un prompto retorn y de realisar llavors lo tant desitjat casament, seguían arribar correu tras correu.

Aixís anaren passant mesos y mesos y fins anys.

Un dia la pobre mare abandonada, que vivia

sols consagrada á son fill, sapigué que l' seu seductor se havia casat ab una cubana rica.

Crech inútil pintar lo desespero de la pobre jove que veyá marxarse de cop totes sas il·lusions, y que quedava deshonrada ab ulla de una societat que te la costum de cometre la injusticia de fer carregar ab tota la culpa á la noya seduhida, sense tenir may una paraula de reprochació pera lo seductor. Si no hagués estat per la por de deixar abandonar al seu fill, de segur hauria fet un disbarat.

Mentres tant lo seu seductor, tingué un altre fill de sa legitima muller. Los negocis li anavan vent en popa, y prospera tant y tant que arribá á ser archi-millonari y títol de Castilla, cosa que no es ni mica difícil pera aquell que te diners.

En mitj de tot, lo nostre ricarxo tingué una cosa de bó: cap mes s' oblidá d' enviar la cantitat que tenia fixada com a pensió del fill que havia deixat á Catalunya.

Mes l' home, per rich que sia, no es etern, y un dia arribá la nova de sa mort.

Aquell home que tant bé havia cuydat dels seus interessos comercials, no pensá en assegurar l' esdevenir de son fill natural, y, mort ell, la mare de aquest deixá de rebre la pensió acostumada, veyente obligada á treballar pera altre pera poder seguir mantenintlo y donantli instrucció. Mes lo treball de la dona es molt poch retribuít y la pobre mare, si no pastí tam, ho degué á la bona amistat de sas paisanas que no la abandonaren un moment.

Passats alguns anys, la viuda y lo fill del difunt arribaren á Barcelona, precedits de la fama de llurs enormes riquesas, y las amigas de la pobre mare abandonada, senyoras moltas de ellas de gran posició, se posaren al cap fer alguna cosa pel fill del rich potentat, y anaren á trovar á la viuda.

Li pintaren, com sois saben ferho las senyoras, la triste situació de la dona enyanada pel seu marit, la honradés y laboriositat de la mateixa, y la constancia ab que se havia consagrat á la educació del seu fill; lo poch que á ella li fora assegurar una posició al primer fill del seu marit, ó, quan menos, seguir donantli la pensió que en vida li donava aquest.

Tot en va. La viuda, que sempre ha estat molt sensible á la adulació, no s' conogué lo més mínim devant de tanta miseria limitante á respondre á aquellas senyoras:

—No tinc res que veure ab los trapitxeos que l' meu marit hagi tingut de ladri.

VI

Quan aquella viuda arribà a Barcelona, se apoderà desseguida de sa confiança lo rector de una de las parroquias mes aristocráticas de la nostra ciutat, rector que, no sols la dirigia en lo espiritual sino també en lo temporal, important l' servey y fins l' arquitecte que li havia de fer lo palau.

Lo no sé lo que passà a Barcelona, mes es lo cert que no hi pot haver viuda rica sense son rector, canonge ó prebendat que l' aconselli; no sembla sino que aquella hagi vingut al mon ab l' únic objecte de fer lo caldo gras a aquestos.

Sabent això per experiencia propia, las senyoras que tan desairadas havian sortit de sa visita a la viuda, anaren a trovar al rector conseller de aquesta, pera que influís ab ella a fi de que no deixés en la miseria a un noy que, al cap y al fi, era fill del seu marit.

Lo reverent per tota resposta las hi digué que no volia pendre cartas en l' assumpto, perquè favorís aquells criatura fora protegir la prostitució.

Las senyoras sortiren escandalizadas de la rectoria.

Dir prostituta a una pobre jove enganyada per un home a quin amor havia estat més fidel que moltes casadas als seus marits! Era aquesta una cosa que no las hi cabia al cap.

VII

No hi hague remey. Lo fill primogenit del noble potentat mort a Cuba, s' hague de resignar a viure en la miseria, mentres son germà petit malgastava en cotxes y caballs la fortuna de son pare.

¡Que hi volen fer! La lley es aquesta, y no hi ha més remey que acatarla.

Direu que pera tot home d' honor, aquell que dona paraula de casament a una jove, es tan casto ab ella com si ho hagues fet devant del altar ó del jutge, y que per lo tant, los fills hagués de aquesta son tant ilegítims com los tinguts en matrimoni. Mes la lley, considera com naturals, es a dir, com ilegítims, tots los que no son fills de legítim matrimoni, donant lloch a que puguin presentarse casos com lo que deixém referit, que, no per ser una novela, deixa de ser tant possible, que de segur son molts los que poden dir que n' conciben ó n' han conegut algun.

Ara be és just que la lley condemni a morir de fam als uns, mentres los altres viuen en mihi de la abundó.

Respongui per nosaltres lo sentit comú.

UN PLAN REVOLUCIONARI

Si m' juran ser enrevolta los hi explicaré un projecte, que, si surt bé, será objecte de moltes utilitats.

Això podran conèixer meistras, ja que tot nos surt canyó, a un plan revolucionari per poders' sortir ab la nostra.

Vegegim que aquest projecte no 'ns acordats cap engros, no senyors; y 'ns assegurem que farà un bon cop d' efecte.

Mes per 'ab no fem: fanala, que no 'ns claveessen un mísero lo això a venda los ho enllacjo porque veeg que son fofornis.

Mes per 'ab, no es per demés que 'la fassa aquesta advertencia, als dictats de la prudencia, als dictats de la prudencia, als dictats de la prudencia, als dictats de la prudencia.

Aquestos senyors grans, tot y fentllos als bogits, han d' anar d' enyagats, y posant sempre 'la peus plans.

Be, res, vosteus ja ho sabreu del motlo que això n' atorga; sent aixis, obrio ab regla y no m' comprometran.

Perque si ara s' descobrís aquest plan fracasaria, y com autor jo m' veuria enfangat del compromís.

Oh! y fora molt fácil, prou, que si, acats ho enyagassen, desseguida m' agafassen y que m' deixassen com nou.

Ja saben que aquestos gossos per res fan una desgracia, y a mi no m' faria gracia veurem lo cap en los troncós.

Per 'ab 'la suplico cordura per guardar aquest secret. Deu nos guardi d' un aya está fet, que llavors ja no hi ha cura.

Perque ningú se n' adoni ja saben lo que 'la portar: obrí la uilla, tanca la boca, y del que se sab... mouxont!

Sembla que ab això ja basta per privar que 'ns espiñin; mes per res del món se n' hin de ningú; ni d' an Sagasà!

Aixis tot marxara be y podrem sortir del nos sense trobar cap enyagat, que es lo que més nos convé.

Los hi ferem la petista, quan meones n' ho pensarem, y quan se n' adovinran ja entrans la cosa guinona.

Vosteus n' han de secundar, puig que jo conto ab sa ajuda, porque la qüestió es peluda y es molt dura de pelar.

Y aixis, no coneixerem tant los uns podran remouirlos, los altres enyaguenlos, y 'la Jemés anar pelant.

Veufiaquí com, sense pena, ni feutch, obrant ab menysa, ensim a desfer la Espanya més era que una persona.

No n' quedara ni ferum d' aquesta mena d' insecte, porque això farà un efecte com qui posa oli en un fíam.

Jo ja 'la sentí escritas, lo que hauran de fer vosteus, y aixis, fent lo desentat, podran anar treballant.

Pro el primer crit que 'la farà mena a la obra de reposta; que entrans la cosa guinona es quan se pela més be.

Y llavors a tort y a dret, per més que se 'ns ucqui l' eyna, vinga anà collient la feyna com qui tanjale a giro fet.

En h' per ara se estan entarant de la qüestió; ara no 'la fassa sino que 'la donga a conetre l' plan.

¡Y quin plan! ¡En no acertat! Fa un pensament tant gran, que llegintlo quedaris ab un pam de boca oberta.

No es d' aquells tan dilatats que en conjunt no diuen res; té quatre articles no més pero molt ben encortats.

Aném donchs ara a explicarlos perquè m' sembla que ja es fassa... ¡Ah! mirin per 'quí a la vora que atorgó puga escoltersos.

¡No hi s'enten pas ningú! ¡No! ¡Ja n' están ben coneguts! ¡Si! Donchs dintre dos minuts ja sabrán mon plan ten ho.

¡Ara val! — Article prim... ¡Ho! la ploma ara no m' pintat!

¡Ah! Senyors, no tingh més tinta; demà ja 'la ho aplicaré.

CABALLER D' ESPAÑAQUERA

A Barcelona volém fer com los grans.

No han tingut Londres, Paris, Vienna y Berlin exposicions universals; Donchs nosaltres també n' tindrem una l' any que ve.

Y encara portarem una gran ventajta a totas aquestas capitals. Allí, quan d' exposicions se tracta, s' ho prenen ab temps: comensan per ferne 'ls plans y l' pressupost y per averiguar d' ahont sustirán las missas.

A Paris, per exemple, tractan de fer una exposició universal de aquí a tres anys, ó sia l' any 1886, y ja fa mes de sis mesos que se n' ocupan y saben quin pagará 'ls 43 milions de pessetas que fora lera s' necessitan. Allí son lo Gubern, l' Ajuntament y 'ls industrials los que n' prenen la iniciativa.

Aquí no necessitem res de tot això. Basta que s' presenti un senyor, molt conegut a casa seva a l' hora del apart, a demanarte la concessió pera que se li dongui com si no s' tractés mes que de fer una nova barraca pera ensenyar fomenos a la plassa de Catalunya, aleginthi més tart lo nostre municipi, sempre generós quan dels diners del comú s' tracta, una subvenció de cent mil duros, reservante en cambi l' dret de quedarse ab un dels barracons ab que s' obstrueix lo passeig del Parque.

Perá lerie carrech de lo que la nostra exposició será no hi ha més que veure l' periódich que publica: porta uns ninots que n' es de las aucas de redolins son pitjors.

Aixó sí, en la Junta de Patronato y en la Directiva d' aquesta exposició hi ha tot y feler d' il·lustrissims y d' excelentissims senyors.

Mes ab tantas il·lustracions y excel·lencies, encara no sabem que s' hagin publicat en lloch los pressupostos d' unas obras que 'ns han de cubrir de ridícul.

Diu La Renaixensa:

«La Voz de las Aferas ha sigut portat als tribunals per don Joan Serra y Sulé, director de L' Arch de Sant Martí, per injuria y calumnia.»

Quants directors té L' Arch de Sant Martí?

Ho preguntem perque en la conferencia de Reus y en lo dinar del Centre Catalá en aquesta capital, enrahon com a director de dit periódich lo senyor Farnés.

Ó es que l' nostre colega ultra catalanista té dos directors, un pera fer discursos i) y un altre pera denunciar a llurs colegas?

L' endemà lo meteix senyor Serra y Sulé va demandar, també per injuria y calumnia, al director de La Publicidad.

En cambi l' fiscal ha denunciat a L' Arch de Sant Martí, per un article titulat Ni espanyols ni francesos; y a Lo Crit de la Patria per duas poesias y un article.

Desitgem que tots surtin be de tantas denuncias.

Ha sigut denunciat nostre apreciat colega El Federalista, per un article que porta per títol Nuestra actitud, y veje la llum pública lo dia 23 del mes passat.

Se veu be que aquesta denuncia ha tingut temps de caure ben madurata.

No cal dir quan sentim lo percars de nostre estimat company en la premsa, y quan de veras nos alegrariam de que sa ensopegada ab lo fiscal no li portés malas consecuencias.

La República y El Progreso, de Madrid, y una munió més de periódicos de provincias, de quins noms ja ni me n' recordo, han sigut denunciatos aquestos últims dias.

Y aném sumant los efectos de la libertat que 'ns dona l' govern fusionista.

El Condemado, diari socialista que s' publica en nostra ciutat, també ha rebut las carrias del fiscal y té ja l' director a la presó.

Aixó es lo diluvi! Per aquest camí aviat tindrem d' anar a escriure al Africa.

Potser allí 'ns deixarán més tranquils aquestos liberals de pega que 'ns fan felissos.

Diu lo canonge mossen Collell en son setmanari La Voz de Montserrat:

«Es lo una vulgaritat dir que 'la parista, sobre tot tal com aquí s' entenen, han d' esser per forza un corrento terrible perá l' patriotisme. Puig desde l' moment que un home, per un fi si per un altre, s' abia a un partit, naturalement se subjacta a una disciplina imponada per l' jefe ó per un sindeus que reb vistes e inspiracions d' un fora pot tenir en l' anim dels partits la veu del patriotisme.»

Conformes de tota conformitat, mossen Collell. Mes si això succeixe ab los partits polítics, quin gefe al cap y a la fi es espanyol, ahont anirém a buscar lo patriotisme del cleró, quins individuos, en lo sol fet d' esser sacerdots, están subjactes en tot y pera tot a la disciplina que 'la imposa un gefe extranjer que resideix a Roma, y quins interressos, segons ells, están molt demunt de tots los dels reimes de la terra?

Mossen Collell més endavant se subleva contra l' cosmopolitisme nivellador, no recordantse sens dubte de que no hi ha res mes cosmopolita que l' catolicisme, un de quins més fervents ministres es ell. Lo meteix Jesucrist al dir a sos deixebles Vostre regne no es d' aquest mon y lo proclamar las bases de la fraternitat universal com a consecuencia llogica de la unitat de la raza humana per ell defendada, (feya altra cosa que propaganda cosmopolita?

Y quins deixebles li van sortir a Cristo entre 'ls mestissos del moviment catalanista!

L' alcalde de Bienes, Sevilla, feu cridar a tots los gitanos del poble per medi del aguztil, y un cop reunits a la plassa, los feu esquilalar, malgrat llur oposició, a tall de quintos pel barber del poble.

Vetajquí un alcalde que 'ns convidria a Barcelona.

Potser faria esquil·lar la llana que tant abunda en los castells d' alguns de nostros benivolguts concitadans.

Diu lo *Correo Catalán* que es cosa probada que dibent la oració de Sant Antoni se troban las cosas perdudas.

No podria diria l' orga dels cartllens catalans pera veure si s' trobaban tantas vidras y tantas honras com aquestos han fet perdre?

Y sobretot, si tan segur es aquest remey, ¿per qué no l' aplica en Carlets de las Húngaras à fi de trobar lo throno que fa tan temps té perdut?

Si en loch de ab guerras civils busca l' trono ab oracions, comensarà à donar probes de voler be als espanyols.

Lo gefe de policia de Londres ha prohibit als socialistas anar derrera de la profesó que s' ha fet à aquella capital lo q del corrent.

Y té rabó aquell gefe. No faltaria més sino que derrera de la profesó del luxu hi anés la de la miseria!

Aquesta si per cas deu anar per dintre. Fora tot ha d' esser ostentació y riquesa, à fi de que 'ls poderosos de la terra seguixin creent que vivim en lo millor dels mons possibles.

Segons un telegrama de la meteix capital es tal la miseria que hi ha entre 'ls treballadors, que si no s' mira aviat d' obrir obras públicas d' importancia es de temer que n' morin molts de fam aquest hivern.

Ves que 'ls hi fa aixó à las classes directoras! Lo que 'ls importa es que 'ls treballadors s' han de morir ho fassin en un recó abont no 'ls atenguin la vista ab llurs cadavres ni l' nas ab lo fetor de llurs emanacions.

Ha arribat à nostros mans una burrada impresa, ab lo nom de *Reglamento para el servicio de cocheros*, que 'ns sembla deu referirse al tranvia que surt de la plasse de Santa Ana, y de qual imprés, després d' haverhi rigut per sas ingocentadas y d' havernos indignat per sas intencions, nos reservem ocuparnos d' ell extensament en nostre número próxim, pera oferir à nostros lleïdors un ramell de mostra del mod com son tractats aquestos esclaus del treball, coneuguts ab lo nom de conductors y cotxeros de tranvias.

Preparintse, donchs, à aprofitar lo temps en lo número próxim.

La logia masónica de Barcelona *Hijos del Trabajo*, ha enviat à la filla del brigadier Vil·lacampa, un preciós triángul de plata ab rams d' alzina y llorer y aglans d' or, en testimoni d' homenatge y apreli per sos lloables esforços en salvar la vida dels sublevats del 19 de Setembre.

Nostros enhorabona als ofertors de la joia y à la obsequiada ab ella.

L' alcalde de San Feliu de Torelló, feu moure vet esbalots à l' agutzil en lo teatro, fent treure à la forsa la gorra à un concurrent.

Fins aquí la cosa es passadora. Pero es lo cas que l' concurrent alegava que, com l' autoritat y 'ls seus esquitnos anavan ab lo cap tapat fins à las orellas, ell tampoch volia descubrirse fins que donguessin l' exemple los que manavan ferho.

Y creuran acas que l' alcalde y l' agutzil se tregueren la gorra avergonyits?

No senyors; ells continuaren tapats, y manaren que s' tregues al carrer à qui no obchís de moment sas ordres.

Aquest alcalde mereix una creu per lo be que sab interpretar lo principi d' autoritat.

Segons *El Diluvio*, l' inginyer director de las obras del Port de Barcelona, va petir una equivocació de prop de quatre pams, al donar lavant del carrer de Llauder.

Per lo vist lo nostre colega no sab que 'ls inginyers de Caminos, Canales y Puertos, eran ja infallibles abans de que ho fos lo Papa, y segueixen sentho encara.

El Diluvio deu, donchs, rectificat la noticia. Qui s' deu haver equivocac es lo carrer, no l' inginyer del Port.

Qué dirian las naciones extranjeras lo dia que

sabessin que un dels nostros inginyers del cos de camins pot equivocarse?

Torna à insistirse en las questions d' ordre públich.

Y també torna à dirse que l' Govern té lo fil de la trama.

Vaja, lo de sempre: mientras lo Govern té lo fil, las sublevacions son verjes.

Y aixís que l' Govern se posa de panxa al sol, li peta lo cohet als dits.

Y aném per un altre.

Fa quinze dias que l' temps està plujós, y en tota Espanya s' hi veuhen bromas.

Quan acabaran d' embromarnos, veurem lo cel seré?

Llegeixo en un telegrama de la premsa asociada:

«El merquede de las Vegas de Armijo ha complimentado à la reina para darle las gracias por haber nominado à la marquesa, su señora esposa, dama de honor.»

Y jo que m' pensava que aixó del honor no era cosa de nomenarment!

Ni de donarne las gracias.

En Romero y en Lopez Dominguez tiran à entredres, políticament parlant.

Per mi que s' entenguin.

Y que ballin sols si volen.

Lo secretari de la Audiencia de Linares ha sigut tancat à la presó.

Burrangol y suposo que l' tal senyor no deuria ser periodista.

TOT PLOVENT

Una nit que lo servis del d'espais, vaig veure, aixó, un típo lo meo plocós, que s' mullava, puig plavia. Era d' or li son cabell, y de blau de cel son ulls. Lo meo cervell daré bulla al mirá aquell típo bell! Com que anava sense paraygua m' hi acosté pera obertir lo meo, y en aixó vaig dirli: —Dispenat... meo, cau molta aigua...

Si es veritat que s' imprudent en podremli al covat, es per no veure mollet aquets cos que m' don torment.

Permet, donchs, senyoreta que l' acompanyi à sa casa... y entantant com una brasa n' estansa mon animata.

—Vol dir que no li sap greu que à son corat vagi jo?

—Ja ho sé!... digat el si... ouis, responguet, per Deu...

No fassí à mon que glori perqué... vaia... lo l' estimo y per aixó es que m' arriben, per veure si m' dones l' aia.

Com se dirá ja una paraula? —Ja, per Deu!... se casa hont es lo vell ser lo seu promés...

—Ja, dona, no sigui malicià! —Ay, no s' podrà tant lo pa!

—Qué se ingrata!... jaquí à casa! vaig dirli venjente entrà à una escalá sense gas...

Meo tempsch, y conisterme, quins dona meo mortuè!

Y jo ambich que va truarame y la cometa, va explicar-me que li dinou anys que es troba!

Joaquín Arrié y RIBELL.

La ermita de Collbas està més de pega que las mans d' un sabater.

L' any passat va ferhsi una romeria de totas las tavernas misticas dels volts d' Igualada, y Deu va fer de taverner, tirant aygua al esperit de la festa, que quedá més mullada que 'ls papers dels esquerrens.

Donchs be, aquest any volent los capellustres repetir la xirinola católica, y à pesar de que desde l' cubell del Esperit Sapt de Carme, s' havia anunciat à xo de bombo y platets que l' passat diumenje s' donaria la funció, no acu-

diren més que uns quants llanuts de Capella des, quinas raras hias, servian més pera protagonistas de saynetes que pera comparsas de comedias.

Arribaren à la ermita, y ¿oh infinitat de miracles! un romer cau de dalt d' un pl, y no s' trenca la nou del coll gracias à la Verge Santíssima, pero si se revoltá per haver tocat à terra de ventre.

Després, un cop dintre la ermita, caygueren en basta tres ó quatre donas sentint bramir al cabecilla, y pera coronar la major gloria de Deu, foren xiulats y apedregats al tornar al poblé.

De modo, que ab gavres com aquesta, aviat la religió tindrà d' anar ab arnica y pegadets per la ermita de Collbas.

Está vist que l' rector de Vallmoll (Tarragona), no está disposat à esmenarse.

Ea algun temps que devam que era massa l' amor que prácticament demostrava à unas quantas ovelles de son rehat, y especialment à la Maria del carrer Major, que fou llar companyera de glorias y fatigas durant l' istiu passat en que tan felissos dias passaren en la Masia.

Com lo temps refresca, sembla que la ovel·la busca l' abrich del pastor, que aquest no té de negarl per ser à gust d' abdiós, per més que fassi racana à n' en Miquel, un tercer en discordia, editor responsable de la Maria, com à bon marit.

En tot aixó hi admiro la msa de la Providencia y la fermesa del catolicisme.

Hi ha à La Bisbal una bevata joveneta que s' diu R... y viu en lo carrer de la R... que no la més que dir pestes dels liberals, de las escolas laicas y dels que llegeixen La Tramontana, y que li fora molt més de profit que no s' fiqués en llibres de caballeria, y que se recordés que té en sa vida algo gros que tindria d' avergonyir... si tingues vergonya.

Y advertint à la citada bevata que si continués insultant als liberals, li contarém aquell fet d' ella en que un senyor doná 8 quarteras de blat à son pare pera tapar la falta que havia comés ab la filla.

—Ho vas ententem, bevata safardera! Donchs à veure si tenim d' espavilarte.

Lo ruxnegre de Camprodon va entretindre l' altre dia predicant à sos feligresos contra alguns periódichs, y especialment La Tramontana.

Si vol propina per l' anunci, que 'ns avisi lo emosatant que 'ns feu tal favor, y no li negarem.

Nosaltres som més agrahits que 'ls católichs.

Un missionista de Llanas, va permetres insultar desde la trona à un liberal que reb La Tramontana en aquell poblé, dibentli porch, bacó, y altres boniquesas de son vocabulari místich.

No cal dir que també s' despataxà contra 'ls liberals à tal de cabecilla.

(Y no podria adoptarse l' morrió contra certs predicavres, com à precaució higienica)

XARADA
Ma primera es una moida,
la segona es un extróu,
y l' fol es part d' una planta
que à Espanya don' molts diners.

RICH NAPRAT

GEOGRIFICH

K R K
TIBAS ANUA ROUNA
L
O O
K R K

UN LLANERO

SOLUCIONS

À LAS CANORIAS DEL NÚMERO PASTAT

XARADA: — C-30-12.
ROMBO: — P. Set. Surtis. Percale. TIBAS. AIA. A.
GEOGRIFICH: — A-3 més es la XAR.

EXPOSICIONS DE BARCELONA

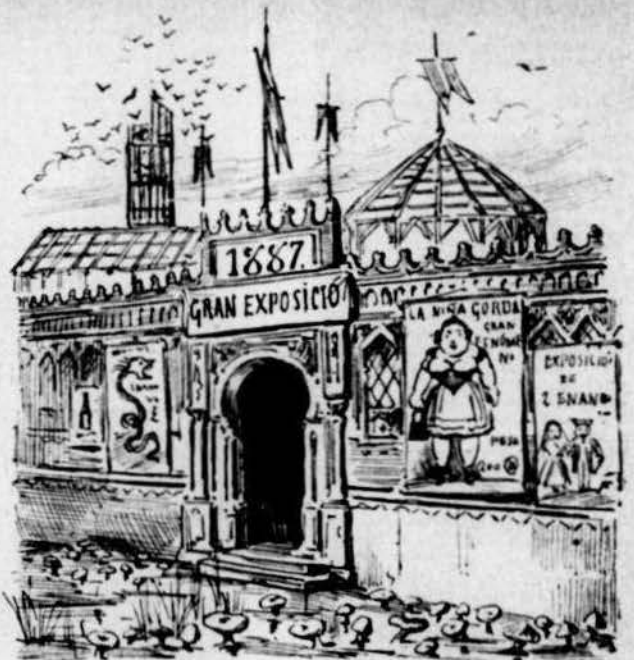
La de trencarse la nou del coll.

La de ser agafat pel llas dels gossos.

La de quedar-se sense lo que es seu.

La més ridícula de totes.